

Mundtlig beretning. Kommunistisk Partis 7. kongres. 15. marts 2024. København.

Lotte Rørtoft-Madsen på vegne af den afgående landsledelse

“Krigen er sikret.”

Det skrev et medlem af Kommunistisk Partis afdeling på Amager på Facebook den 19. december sidste år. Det var den dag, at udenrigsminister Løkke Rasmussen underskrev en aftale med USA, der forærer tre områder af Danmark kvit og frit til USA til militære formål.

Og ja, krigen er i sandhed sikret. Oprustning, militarisering og omlægning til krigsøkonomi definerer i dag vilkårene for klassekampen. I hvert fald i Danmark og Europa. En vedvarende krigstilstand.

Nu skal man jo være forsigtig med at være for kategorisk og bruge ord som “aldrig nogensinde før”, så jeg vil nøjes med at sige:

Jeg kan huske sådan cirka 50 år tilbage, og jeg erindrer ikke i den periode, at vi i Danmark, Europa og verden har oplevet en tid, der tåler sammenligning med den tid, vi lever i nu.

Vi er ganske enkelt et særligt historisk sted, hvor alt er i spil, hvor alle hidtidige grænser for hvad vi troede muligt forsvinder for øjnene af os.

Hvad vi troede at kunne forvente som ret og rimeligt, ja “almindelig sund fornuft”, almindelig logik i det Danmark som generationer har slidt for - og kæmpet for at forandre - findes ikke mere. Hvad vi troede, ikke kunne ske, er sket. I lyntempo.

Som kommunister har vi den fordel, at vi ikke så let bliver blæst omkuld. Fordi vi går bag om overfladefænomenerne, bag om hvordan tingene ser ud, analyserer dem, finder svar og handler i fællesskab.

I landsledelsens skriftlige beretning konkluderer vi ikke uden stolthed, at *“et af de vigtigste resultater for partiet i denne kongresperiode har været, at det har været i stand til at analysere, orientere sig, fastholde enheden og handle udadtil i den komplicerede situation, der opstod med Ruslands invasion af Ukraine 24. februar 2022”*.

Og videre:

“Partiets medlemmer har måttet stå imod en krigspsykose af værste skuffe og udskamning af krigs- og NATO-modstandere... De har måttet gebærde sig i en stemning af russofobi, krydret med en generel antikommunisme.”

Det er jer, kammerater, der tales om.

Vi kan alle være stolte af, at vi ikke bøjede nakken. Ikke gav køb på modstanden mod den aggressive NATO-alliance. Ikke opgav modstanden mod monopolernes EU. Ikke blev en fortaler for vores eget imperialistiske "borgerskab".

For vandene skilles lige nu.

Hvordan vi kommunister håndterer den situation, de udfordringer det giver os - det er de altoverskyggende spørgsmål, som jeg håber, at vi i fællesskab får besvaret på denne kongres.

Hvordan kan vi være med til at skabe en situation, hvor arbejderklassen ikke mister fodfæstet, men beholder fodfæstet. Ikke løbes over ende, men fastholder de positioner der findes og med udgangspunkt i dem kæmper videre under de nye betingelser.

Og betingelserne er virkelig meget forandrede.

To krige - meget forskellige i deres karakter - sætter i øjeblikket den verdenspolitiske dagsorden. NATO's stedfortræderkrig i Ukraine. Og Israels folkemorderiske udryddelse-krig mod palæstinenserne.

I begge krige ser vi afspejlet det globale geopolitiske vendepunkt, som vi oplever. Vi ser afspejlet de forandrede økonomiske styrkeforhold i verden.

I dag har vi en gruppe af lande, meget forskellige og med hver deres interesser, der har sluttet sig sammen i BRIKS-Plus. De kontrollerer 80 procent af verdens olieproduktion. De overgår den gamle imperialistiske kerne, de rige G7-landes, andel af verdens bruttonationalprodukt.

Det, der populært kaldes det globale syd, de tidligere kolonier, rotter sig ganske enkelt sammen. Det skærper alle modsætninger i verden, både de interimperialistiske modsætninger men også modsætningerne mellem verdens folk og imperialismen. Det åbner et vindue for at føre den antikonialistiske kamp videre. Det afføder nye modsætninger og nye muligheder.

I forhold til NATO's stedfortræderkrig i Ukraine får vi at vide, at det er Rusland over for resten af verden. Men det er i virkeligheden Vesten, det vi kalder den transatlantiske imperialism, mod resten af verden.

I forhold til Israels bestialske udryddelseskrig mod Palæstina får vi at vide, at det er Israel, der kæmper for sin overlevelse mod terrorister. Men det er i virkeligheden Israel, USA og dele af Europa mod det palæstinensiske folk og resten af verden.

I begge krige placerer Danmark, den danske regering, ja det altovervældende flertal i Folketinget sig konsekvent på den forkerte side af historien. De er tilsyneladende parate til at gå under sammen med det synkende amerikanske verdensherredømme.

Under Første Verdenskrig beskrev den danske digter Jeppe Aakjær Danmark således: "Du Pusling-Land, som hygger dig i Smug, mens hele Verden brænder om din Vugge" (Historiens Sang, 1916). Vi må sige, at der ingen hygge i smug er tilbage. Nu er det fuldtonet medansvar for imperialismens værste aggressioner.

Våben- og ammunitionsfabrikker, der var lukkede, genåbnes nu. "*Stilt går granaternes glidende bånd.*" Nu er danske fregatter på militær mission under EU-flag mod folk i Mellemøsten. Utænkeligt for tre år siden.

De leger med en tredje verdenskrig.

Diplomati, forhandlinger, neutralitet er ord, der er havnet i fremmedordbogen og aldrig når mainstreammediernes forsider.

Lige nu tudes vi ørerne fulde af spekulationer og rygter og mere eller mindre lødige analyser om, at vi skal være meget bange for en russisk invasion - også her i Danmark. Måske ikke lige i morgen, men så i overmorgen. Det er den fortælling, der skal få den danske befolkning til at bøje sig og acceptere det uacceptable.

"Friheden kommer med en pris," fortalte Mette Frederiksen forleden til Financial Times. Her sagde hun også direkte, hvad det hele handler om:

"Da vi i 1990'erne skar ned på militærbudgetterne, kunne vi bruge flere penge på velfærd eller skattelettelser. Vi er nødt til at starte en samtale om, at hvis verden ændrer sig i den retning, jeg tror, den vil, så kan man ikke bruge sin krone, sin dollar eller sin euro to gange."

Med andre ord: Milliarderne skal flyde til militær og oprustning - seneste skud på stammen er de ekstra 40 milliarder kroner, regeringen lancerede i onsdags. Og ja, de kommer med en pris. I, der lever på en sten, skal stadig leve på en sten. I, der knokler i forreste linje i den forrevne velfærds tjeneste, skal udpines endnu mere. I, der står tidligt op for at forsvare vores fagforeninger, skal ikke forvente applaus.

Hvis ikke vi står imod, rives det hele ned om ørerne på os.

Og den parlamentariske venstrefløj, ja den er krakeleret fuldstændig. Som krigsmodstander, NATO-modstander, EU-modstander kan man simpelthen ikke identificere sig med Enhedslistens ageren på Christiansborg. I indstilling, sprogbrug, stemmeafgivning og værdier er Enhedslistens topfigurer ikke til at skelne fra krigs- og militarismepolitikerne: Producér endelig flere våben, bare de kun sendes til Ukraine.

Det kan ikke kaldes andet end et svigt af historiske dimensioner. Og dét i en situation hvor der er brug for at stå imod og samle alle kræfter.

Når vi kigger os omkring, ser vi et Danmark, Europa og en verden, præget af social ustabilitet, ekstrem polarisering og politisk uro. Mistillid til det herskende system og frustrationer forårsaget af 40 års ultraliberalisme spredt sig. Social ulighed og en herskende klasse, der foragtes. Oplevelsen af at blive lukket ude, blive overset, blive pisset på når krigsøkonomiens omkostninger og byrder kræves betalt af dem, der har mindst. Som flås af stigende madpriser.

Mange mennesker leder efter alternativer til det etablerede. Desværre ser de ikke dette alternativ hos venstrekræfterne eller kommunisterne. I stedet ser vi en fremvækst af det nye yderste højre og nyfascismen i dette klima af generel utilfredshed, som også er kendetegnet ved polarisering, stigende had, social intolerance og forvrængede virkelighedsbilleder.

Så vi lever i en tid, hvor venstrefløjen - i hvert fald den parlamentariske - krakelerer, og hvor højrefløjen til gengæld marcherer.

Imens buldrer klimakrisen videre. Dens virkninger er mærkbare og synlige og ikke mere noget, der hører fremtiden til. Den berører os alle, mest indgribende og livsomvæltende befolkningerne i de tidligere kolonier, som nu igen påføres prisen for imperialismens svineri.

2023 blev det varmeste år nogensinde målt med en global stigning i temperaturen over hele året på 1,48 grader sammenlignet med det førindustrielle niveau i perioden 1850-1900. FN's klimapanel vurderer nu, at koncentrationen af CO₂ i atmosfæren er på det højeste niveau i over to millioner år.

Og jo mere der tales om indsatser og kompensationer og CO₂-afgifter og omstilling, jo mindre konkret sker der. Og jo mere forsøges regningen for den klimakrise, der har rod i den kapitalistiske produktion, væltet over på dem, der har mindst.

Det er den politiske omverden, vi agerer i. Det er den virkelighed, unge vokser op i nu.

Hele denne reaktionære situation stiller os som kommunister overfor enorme opgaver. Nogle gange forekommer det, som om vi står ved foden af et bjerg. Vi ønsker at gribe fat både her og der. Som de politisk tænkende mennesker, vi er, kan vi næsten ikke holde ud, når vi ikke har mulighed for at påvirke og forandre overalt, hvor der er brug for det. Og lige nu er der ingen ende på, hvor der er brug for kommunister.

Verdens mulige katastrofer står nærmest i kø. Og fornemmelsen af at det hele haster, hvis ikke det hele skal ramle sammen om ørerne på os, udfordrer os også politisk. For hvordan skal vi agere? Hvilken strategi, taktik og praksis skal vi have? Hvilke kampformer skal vi benytte? *“Hvad skal vi kæmpe med - hvad er vort våben?”*

Det er ikke let. Til gengæld er det let at blive utålmodig. Miste troen på marxismens og kommunismens kraft – og troen på arbejderklassen som den kraft, der for alvor kan forandre samfundet. Kollektivt, som klasse, som massebevægelse.

Kommunistisk Parti går til denne kongres i den faste overbevisning, at der ikke er anden vej end denne fælles vej, massekampens vej. For det kommunistiske parti er det en strategisk bestræbelse at udvikle og styrke massebevægelsens former og metoder. Det er ikke og vil aldrig blive Kommunistisk Partis strategi og politik at støtte individuel terror som kampform.

I dag er Kommunistisk Parti ikke i stand til alene at løfte alle de opgaver, der burde løftes. Og selv hvis vi til vores parti lagde de øvrige organisationer, der organiserer kommunister, og de kommunister der ikke - endnu - har organiseret sig, selv hvis vi samlede alle os, ville vi ikke tilsammen kunne spille den rolle, som vi ønsker at spille: at være den dagsorden-sættende og kampudløsende faktor i arbejderklassens kamp.

Virkeligheden er, at der i Danmark i dag ganske enkelt ikke er nogen politisk kraft, der har styrken til alene at stille sig i spidsen for arbejderklassens kamp. Derfor er der brug for enhed og for hvad vi kalder bredere alliancer.

Problemstillingen rækker dybt ind i arbejderklassens organisationer, ja i hele det danske foreningsliv. Der kæmpes med kræfterne. Der kæmpes med det mest basale. Nogle steder kan man tale om overlevelseskamp.

I en situation, hvor krig og klimakollaps truer med at ødelægge menneskehedens fremtid, er det afgørende nødvendigt, at alle progressive kræfter finder sammen nu, på tværs af skel.

Kommunistisk Parti rækker ud til alle aktive kræfter om, at vi i fællesskab finder de svar, der er brug for, så vi sammen kan tage kampen op.

Men hvad betyder dette konkret?

Det betyder, at i de konkrete kampe og bevægelser vil Kommunistisk Parti arbejde benhårdt for at finde fællesnævnerne. Finde det der kan binde sammen, og som bevægelserne og de aktive kan se sig selv i. Lægge vægt på det, der kan sætte bevægelse i gang, kitte sammen, skabe fællesskaber og fælles kamperfaringer.

Som det blev formuleret af kammerater fra Cubas Kommunistiske Parti på en konference i Havanna i 2022: "Ingen fællesnævner er for lav."

Så - hvis valget står imellem at få alle ens egne krav med, eller at der overhovedet kommer en aktivitet - vælg aktiviteten!

Som kommunister må vi i den alvorlige situation kende vores besøgstid og gøre alt hvad vi kan for at skabe bevægelse, der kan forandre.

For der er brug for håb, ikke opgivenesshed. Der er brug for enhed - ikke splittelse. Og der er brug for ikke at putte sig og dukke sig, men sammen med andre at tage kampen op.

Tiden er ikke til at tage spidsfindige ideologiske afstikkere, dykke ned i fortidens socialistiske eksperimenter eller fokusere på, hvem der udgør kongerækken af kommunismens teoretikere. Tværtimod. Tiden er til at lægge specialiteterne til side. Sætte sagen i centrum frem for ens egen organisation.

Og det nytter heller ikke at blive fanget ind af borgerskabets afledende dagsordener, der vil opholde os i spidsfindige og verdensfjerne debatter, der spiller os ud mod hinanden.

Vi appellerer fra denne kongres til enhver form for enhed, der kan fremme kampen mod EU, kampen mod NATO, kampen mod imperialismen og kampen for at styrke arbejderklassens organisering og rettigheder.

Til vores kammerater i Danmarks Kommunistiske Parti - og tillykke med jeres samling - til vores kammerater dér: Vi smækker ikke med dørene i forhold til at udbygge kommunisternes enhed. Tværtimod. Vores dørene er åbne.

Den kendsgerning, at vi lever et særligt historisk sted, hvor alt er spil, hvor alle hidtidige grænser for hvad vi troede muligt forsvinder for øjnene af os, betyder også, at vi ikke kan fortsætte som hidtil.

Hvis ikke vi kommunister indser, hvad det er, der sker om ørerne på os, tager bestik af det, indretter os efter det, har vi ingen berettigelse. Så sygner vi hen og bliver et appendiks til historien. Uden relevans for arbejderklassens kamp.

Det er min klare overbevisning, at vores parti har indset dette. At det står lysende klart for kammeraterne.

Og det er det, vi skal på denne kongres: tage bestik af den alvorlige situation, der omgiver os.

Hvor godt klædt på til det er vores kommunistiske parti så? Temmelig godt vil jeg mene. Som tidligere nævnt: Vi er ikke blevet blæst ideologisk omkuld! Vi er et aktivt parti. Vi forholder os til de centrale spørgsmål, der vedrører arbejderklassen og dens kamp. Vi er organiseret i kommunistiske kollektiver, partiets afdelinger, hvor vi aftaler aktiviteter og støtter hinanden. Vi har netmediet Arbejderen, som både er et talerør, der når langt ud over partiets rækker, og som samtidig er med til at kitte os politisk og ideologisk sammen. Vi har kammerater, der er aktive og sætter aftryk i fagbevægelsen, i EU-modstanden, i

fredskampen, i det antiimperialistiske solidaritetsarbejde. Vi har aktive kulturfolk. Kammerater der dygtigt håndterer de sociale medier. Kort sagt: Vi hænger sammen.

Og vi hænger sammen på andre måder end tidligere. Det er sagt flere gange, men det tåler gentagelse: Vores parti er ikke det samme som for fem til ti år siden.

Se på jer selv: 40 procent af jer, der sidder her i salen - som delegerede, tilhørere eller suppleanter - 40 procent af jer er kommet til vores parti inden for de sidste seks år. 40 procent! Og en femtedel af jer er kommet til i denne kongresperiode, altså siden 2021. Lærlinge, elever og studerende, arbejdere på og uden for arbejdsmarkedet, akademikere er kommet til. Fire ud af ti partimedlemmer er arbejdere på arbejdsmarkedet.

Og vi er blevet et mere broget parti. Vi er ikke kun bleghvide, men har fået farve. Vi har kammerater i vores midte, der i den grad kan tale med om at blive diskrimineret på grund af deres hudfarve, køn, seksualitet, handicap.

Det giver partiet nyt liv, ny dynamik, ny fremdrift, nye muligheder. Og det stiller helt sikkert partiet over for nye spørgsmål at besvare.

Vi er meget bevidste om vores begrænsninger. Vi er meget bevidste om, at vi hver eneste dag står over for at skulle vælge og prioritere, så vi fokuserer frem for at sprede vores indsats.

Vi er meget bevidste om, at det kræver en indsats at få vores parti til at agere som et fællesskab, i enhed, med et fælles mål. Vi må for alt i verden værne om partiets enhed.

For når vi taler enhed, mener vi også enheden i vores eget parti. Det er først og fremmest en politisk og ideologisk enhed. Vi er ikke et enkeltsagsparti - kun et fredsparti eller kun et anti-NATO-parti eller kun et pro-Palæstina-parti eller kun et "saml-ind-til Arbejderpartiet".

Vi samles om et fælles mål. Vi er revolutionære. Vi er kommunister. Vi vil et socialistisk Danmark. Vi vil den forandring, som er beskrevet i Principper for Kommunistisk Parti, som vi skal vedtage på denne kongres.

Til det formål er vi i gang med at bygge et nutidigt kommunistisk projekt. I det projekt behøver vi ikke at være enige om alt allesammen hele tiden. Men vi står fast på og vagt om vores kommunistiske kerne.

Vi har en "konkret historisk, materialistisk tilgang til samfundsudviklingen og anvender den marxistiske dialektik til at analysere den." Vi "forholder os til virkeligheden ud fra de reelle, materielle drivkræfter, der former udviklingen". Vi baserer vores "arbejde på den

videnskabelige socialisme”, som udgør “en levende teori og en samlet filosofisk, økonomisk og politisk analysemetode, der hele tiden er i udvikling og må justeres på basis af samfundsudviklingen og arbejderklassens konkrete erfaringer”.

Her står vi!

Der er ellers masser af fælder at falde i. De unge mod de gamle. De velskolede mod de mindre skolede. Dem, der siger han og hun, og dem der vil kaldes de/dem.

Lad mig sige det, så det ikke kan misforstås:

I Kommunistisk Parti er det afgørende ikke, om du er ung eller gammel. Hvor du bor, eller hvordan du bor. Hvordan du indretter dit privatliv. Det afgørende er, om du er i sync med klassekampen. Om du kæmper så godt, du kan, ud fra de muligheder, du nu engang har.

Jeg vil opfordre til, at vi fra denne kongres giver hinanden håndslag på at bakke op, hjælpe, støtte og udvikle os sammen. Vi har brug for erfaringer, men ikke bedrevenhed. Vi har brug for nye input, men ikke for at flyve hid og did. Vi har brug for at få det bedste ud af hinanden, ikke for meningstyranni.

Partiets afdelinger er nøgleleddet i at udvikle partiet. Uanset hvor mange udvalg eller netværk eller ad hoc-grupper, vi nedsætter - og det skal vi blive ved med - uanset dem, så er det vores kollektiver i afdelingerne, der er omdrejningspunktet for livet i partiet.

Partiet kan ikke udvikle sig i lukkede virtuelle fora - tænk på hvor dræbende de politiske skænderier er på X eller facebook. I afdelingerne kan vi sammen blive klogere, afprøve argumenter. Og fremfor alt: aftale konkrete aktiviteter der rækker ud over partiets egne rækker.

Bevægelse, kamp og organisering er vores fælles våben. Vores slogan for denne kongres er derfor “Håb Enhed Kamp”. Det er der brug for i stedet for afmagt og pessimisme, i stedet for splittelse og atomisering.

Men hvorfra kommer da håbet? Vores håb, kommunisternes håb er ikke et idealistisk håb, hvor vi tigger og beder. Håbet kommer ved at bygge det. Ved at have indsigt i hvad der er nødvendigt, stenhårdt arbejde for det, vinde de der små sejre, der viser: Ja, vi kan. Sammen er vi stærke.

Redaktionen afsluttet 14. marts 2024